

ЛАДІЖЕЦЬ Володимир Іванович (17. 06. 1924, с. Харківці Остропіл., нині Старосиняв. р-ну Хмельн. обл. — 22. 11. 1991, Ужгород) — письменник, перекладач, публіцист. Член СПУ (1950). Учасник 2-ї світової війни. Держ. і бойові нагороди СРСР. Премія ім. Лесі Українки (1985). Закін. ВПШ (Київ, 1949). Декларативні мотиви, характерні для зб. «Славлю труд», (1950), «Єдність» (1951), «Винобрання» (1952), «За синіми перевалами» (1955), «Ентузіасти» (1963; усі — Ужгород). Від 1944 працював у г. «Радянське Поділля» (Хмельницький), згодом переїхав до Ужгорода, де був гол. ред. Закарп. обл. книжк.-журнал. видавництва. Від 1955 — на творчій роботі, редагував альманах «Карпати»; 1959–61 — секр. Закарп. відділ. СПУ. Друкувався від 1941. У творах 1950–60-х рр. Л. оспівував рідну Україну, в ідеол. ключі возвеличував образи сучасників. Художні знахідки характерні для кн. «Лірика» (Уж., 1959), «Між берегами»

(К., 1963), «Ясновид» (К., 1974), «Вічне коло» (Уж., 1978); казок та ліро-епіч. творів для дітей «Сопілка» (1953), «Казки» (1955), «Я живу на Закарпатті» (1956), «Співаночки для Ганночки» (1958), «Ой дударі-трударі» (1960), «Топ, топ, топаночки» (1964), «Я малий собі гуцулик» (1965), «Ой чесало дівча косу» (1967), «Маячок» (1968), «На високій полонині» (1969), «Трембіта» (1974), «Сонце над верховиною» (1979), «Ластівки з Карпат» (1984; усі — Київ), «Про хлопчика Прокопчика» (1957), «Герої нашого двору» (1959), «Ми малята-веселята» (1961), «Біг лисок через лісок» (1962; усі — Ужгород), «Гей, коники, гей, коненята» (угор. мовою; Будапешт; Уж., 1973); зб. оповідань «Ми і діти» (1962), «З далеких і близьких доріг» (1963; обидві — Ужгород); нарису «На велику сцену» (1964); повістей «Кришталеві палаци» (К., 1963), «Рапсодія степу» (1969); романів «Перехрестя» (1967), «Розхитана земля» (1971), «За бруствером — світанок» (1976); поет. зб. «Зелен виноград» (1977) та «Криниця» (1987); «Ви-бране» (1984; усі — Ужгород). Багато віршів Л. покладено на музику композиторами А. Кос-Анатольським, Ю. Рожавською та ін. Перекладав з угор., чес. і словац. мов. Окремі твори Л. перекладено рос., білорус., естон., молдав., осетин., комі, угор. мовами.

Рекомендована література

1. Сингаївський М. Я – малий собі гуцулик // Ладижець В. Сонечко в колісці. Уж., 2002;
2. Зимомря М. Муза між золотими воротами: Володимир Ладижець // Зимомря М. Долі в людях. Нариси. Інтерв'ю. Дрогобич, 2006.

М. І. Зимомря

Бібліографічний опис:

Ладижець Володимир Іванович / М. І. Зимомря // *Енциклопедія Сучасної України* [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.]; НАН України, НТШ. — К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2016. — Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-52892>

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).